

[Ragnhild Andersen.]

niveauet ikke kan holde. Jeg vil gerne spørge ministeren: Hvor er disse oplysninger blevet af? Er de blevet væk i ministeriet under generalangrebet på de to børnerige ejendomme? For ministeren tror vel ikke, at han har leveret noget bevis for lejeniveauets uholdbarhed gennem de udtalelser, han fremkom med i går?

Ministeren bedyrede også overfor mig, at han ikke skulle tale hos grundejerne ved deres møde den 13. december, hvad jeg ikke kunne forstå, da jeg havde hele to numre af „Grundejerbladet“, på hvis forside der pranger en stort opsat annonce med: „Boligministeren, som taler ved mødet i aften“. Nu forstår jeg, hvorfor ministeren måske ikke vil mødes med sine venner i grundejerforeningen i aften: han har nemlig ingen julegoder at medbringe, han foreslår i stedet huslejeloven forlænget et helt år; og de stakels grundejere, som virkelig siden minister-skiftet har indflettet den nye ministers bestræbelser i deres aftenbøn, kan nu se, at ministeren ikke har noget til dem, men står som kejseren uden klæder.

Jeg skal derefter vende mig til det foreliggende lovforslag om forlængelse af huslejeloven, hvorom jeg ønsker at udtale, at det kommunistiske parti med tilfredshed ser, at befolkningens vågne og bevidste modstand mod planerne om husleje-forhøjelse endnu en gang har medført, at disse planers realisation udskydes til i hvert fald den 30. november 1951. Jeg nærer det håb, at befolkningen vil forblive vågen og udholdende i sin berettigede modstand mod en almindelig husleje-forhøjelse, og jeg nærer det håb, at denne regering inden dette fjerne tidspunkt er forsvundet ud af billedet, og kan derfor kun være tilfreds med, at den nuværende boligminister ikke har magt, som han har agt.

For at ministeren ikke heraf skal lade sig forlede til at tro, at et flertal på rigsdagen eller udenfor rigsdagen har givet ham bemyndigelse til fremdeles at virke for en husleje-forhøjelse, vil jeg gerne — for at det dog skal blive optaget i rigsdagstidenden — have lejlighed til at citere et stykke af den argumentation imod husleje-forhøjelsen, som en grundejer, professor ved Aarhus universitet, tidligere mangeårig embedsmand også i boligministeriet, hr. Jørgen S. Dich har præsteret. Ifølge referat i „Social-Demokraten“ den 9. december hedder det:

„Professoren viste ved andre eksempler, hvorledes grundejerne havde bevaret deres indtægter. En undersøgelse af 3 500 lejligheder i København viste for de ejen-

dommes vedkommende, der var bygget før 1920, en forrentning på 5,6 pct. i 1936 — 38, 6,3 pct. i 1946 og en yderligere stigning til 6,6 pct. i 1948. For ejendommene bygget mellem 1921 og 1935 var forrentningen før krigen 8,3 pct., i 1946—48 5,8 og i 1948 4,3 pct. Og endelig for de nyere ejendommers vedkommende var forrentningen før krigen 18,3 pct., i 1946—48 13,5 og i 1948 11,6 pct.“

Mit parti må derfor i dag stille det spørgsmål: Hvorlænge skal lejerne køre videre under den nuværende utilstrækkelige beskyttelse, som den gældende lovgivning afgiver? Ganske vist suspenderes adgangen til opsigelse af lejere i nybyggeriet indtil 1. marts 1952 ved lovforslaget, som gennemføres i dag, men loven er jo ikke mere værd, end at der er udlejere, også foreningen Socialt Boligbyggeri, som alligevel overfor ubeskyttede lejere kan gennemføre overenskomster om husleje-forhøjelser, idet de påberåber sig ret til at opsiges lejerne, så snart loven giver tilladelse dertil. Det er ingen betryggelse i dag at vide, at man ikke kan siges op i tiden indtil 1. marts 1952. Og alle de lejere, der som følge af 11 års mangel på lejerbeskyttelse sidder rundt om i landet til tårnhøje lejer for ofte meget små skræbete og afsides beliggende lejligheder, fordyret af høje transportudgifter, disse lejere slutter helt og fuldt op om kravet om lejerbevægelsens modstand mod den udokumenterede og uberettigede husleje-forhøjelse. Man skal ikke regne med, som jeg ser, at den socialdemokratiske boligforeningsdirektør og forhenværende lejer-tillidsmand hr. Hans Andersen gør det, at disse hjem søgte lejere, der sidder i ca. 15 pct. af den samlede boligmasse, vil se med sympati på, at lejerne i den gamle boligmasse, altså de 85 pct., skal udsættes for en husleje-forhøjelse. Jeg tror, at boligforeningsdirektøren forveksler sin interesse for sit selskabs fortsatte opførelse af lejligheder med de interesser, som lejerbefolkningen her i landet har. De høje huslejer i sortbørsbyggeriet og andet byggeri skyldes, som jeg tidligere har sagt, det fælles samfunds forsyndelser i retning af manglende kontrol med lejeansættelserne, manglende kontrol med byggematerialepriser o. s. v. Derfor må det også være samfundets ansvar efter evne at deltage i en løsning til billiggørelse af det dyre byggeri, der har fundet sted, eller som vil finde sted i kommende år. Det må være de konservative millionærer både på Frederiksberg og i Gentofte, der over skattebilletten skal medvirke til en letelse af byrderne på lejerbefolkningens skuldre, hvad der er et retfærdighedskrav.